

Harper Lin

De naakte waarheid

DEEL 4 IN DE SERIE CODENAAM:
PENSIONADO

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

Het had een doodgewoon bezoekje aan de supermarkt moeten worden, om kattenvoer te kopen voor mijn cyperse kat, Dandelion, en om mijn vriendin Pearl met haar boodschappen te helpen.

Maar mij overkomt nooit iets doodgewoons.

Ik ben Barbara Gold. Leeftijd: zeventig jaar. Lengte: 1 meter 62,5. Ogen: blauw. Haar: grijs. Gewicht: gaat je niks aan. Specialismen: undercover-surveillance, kleine wapens, chemische wapens, politiek van het Midden-Oosten en Latijns-Amerika. Huidige status: gepensioneerd, weduwe en oma.

Toevoeging aan mijn huidige status: het besef dat in een Amerikaanse voorstad net zo veel duistere geheimen kunnen schuilen als in Kaboel of Bagdad.

Ik was met pensioen en, in de veronderstelling dat het een saai stadje was, naar Cheerville verhuisd om dicht bij mijn zoon en zijn gezin te zijn. In plaats daarvan had ik te maken gekregen met moorden, een illegale goktent, georganiseerde misdaad en alle vormen van dodelijke haat en wedijver.

En het ergste moest nog komen.

Nou ja, misschien niet het ergste, maar zeker wel het merkwaardigste.

En zo reed ik door het centrum van Cheerville naar de supermarkt, terwijl ik inwendig een deuntje neuriede. Dat deed ik om Pearls tirade niet te hoeven aanhoren, als altijd een eindeloze opsomming van ieders tekortkomingen. Op dit moment klaagde ze over haar verzorgster, Fatima. Pearl is zesennegentig en heeft overal hulp bij nodig. Fatima was een geduldige vrouw uit Nicaragua die kookte, schoonmaakte en voor haar zorgde. Niet dat

Pearl haar ook maar enige dankbaarheid toonde.

‘...dus toen zette ze het zoutvaatje rechts van de pepermolen. Heb je ooit zoiets gezien?’ zei Pearl.

‘La la la la,’ zong ik. Het was een zelf verzonnen deuntje dat net zolang doorging als Pearls klaagzang.

‘Echt, ik bedoel maar, het zoutvaatje hoort links te staan. Het staat altijd links. Misschien is dat niet zo in Mexico, waar ze vandaan komt. Of was het Honduras? Nou ja, in elk geval een van die landen.’

‘La la la la.’

Ze kon me niet horen zingen. Pearl is echt stok- en stokdoof.

Ik reed door het historische centrum van Cheerville, langs een grote, driehoekige dorpsmeent, met aan de zijanten knoestige oude eikenbomen. Net zo knoestig en oud als Pearl, maar dan stiller. Aan een kant stond een prachtige oude koloniale kerk met een slanke witte torenspits die naar de hemel reikte. Naast de voordeur glansde een bronzen plaquette in het zonlicht. Die herinnerde aan een bezoek van George Washington, die volgens de plaatselijke legende hier had gebeden in de Onafhankelijkheidsoorlog. Ernaast lag een achttiende-eeuwse begraafplaats waar een paar van zijn soldaten waren begraven.

Aan de overkant van de meent stond een lange rij in koloniale stijl opgetrokken gebouwen – sommige oud, andere nagebouwd – waarin boetieks en antiekwinkels gevestigd waren. De supermarkt was een kleine kilometer voorbij het dorpsplein, in een minder schilderachtige buurt van de stad, vlak bij het treinstation dat door forenzen werd gebruikt.

Het enige stoplicht in het centrum van Cheerville sprong net op rood toen wij aan kwamen rijden. Ik stopte en een vrouw van in de zestig stak over het zebrapad de weg over.

Op datzelfde moment reed een auto, die met draaiende motor voor de antiekwinkels had staan wachten, brullend van zijn parkeerplek weg, hij schoot langs me heen en reed pal op de vrouw in.

Ze vloog over de motorkap van de auto, stuiterde op de voorruit, rolde over het dak en kwam met een smak op het wegdek terecht.

‘O mijn god!’ riep ik.

‘Au,’ zei Pearl.

De auto reed door.

‘Nou, die heeft ook haast,’ merkte Pearl op.

Ik keek naar de vrouw, die duidelijk dood was. Haar nek lag in een onnatuurlijke hoek, wat ook gold voor twee van haar ledematen. Toen ik weer naar de auto keek die haar had aangereden, zag ik dat die in volle vaart uit het centrum wegstoof. Hij was al zo ver weg dat ik het kenteken niet meer kon zien.

Ik gaf gas en ging erachteraan.

‘Je reed net door rood licht,’ zei Pearl.

‘Ik moet het kentekennummer zien te achterhalen van de auto die na de aanrijding is doorgereden.’

‘Moet je die vrouw op het zebrapad dan niet helpen?’

‘Die is door niemand meer te helpen.’

‘Dat is ook cynisch. Mensen kunnen veranderen, weet je.’

‘Ze zal in een zombie moeten veranderen wil zij weer opstaan en rondlopen.’

De auto was een Lexus en had een veel zwaardere motor dan mijn kleine oude Toyota. De Lexus reed al negentig op een weg waar je maar vijftig mocht en gaf plotseling gas, ongetwijfeld doordat de bestuurder in de gaten kreeg dat ik achter hem aan zat. He-laas kon ik de bestuurder niet zien, zelfs niet of er meer dan één persoon in de auto zat, omdat die getinte ramen had.

De Lexus haalde een andere auto in en schoot weer naar rechts om een bestelbus uit tegengestelde richting te ontwijken. Zodra de bestelbus voorbij was, haalde ik de auto vóór ons in en probeerde op de Lexus in te lopen, die zijn voorsprong had vergroot.

We hadden het stadscentrum inmiddels achter ons gelaten en scheurden langs een paar huizen en winkels. De Lexus sloeg rechts af, weg van de hoofdweg in de richting van het treinstation, en reed

over een bochtige landweg verder. Hij reed langs een nieuwbouwproject en vervolgens een minder bebouwd gebied in. In elk geval hadden we de meeste mensen achter ons gelaten. De Lexus racete zo hard dat hij nog iemand zou hebben aangereden als hij in de stad was gebleven.

Hoe ik het ook probeerde, mijn handige kleine viercilinder-autootje kon de Lexus gewoonweg niet bijbenen. In de bochten verloor ik hem uit het oog. Op elk recht stuk zag ik hem steeds een stukje verder weg rijden.

‘Blijf je die persoon de hele dag volgen?’ vroeg Pearl.

‘Als het moet wel.’

‘Dan kom ik te laat voor mijn bridgeclub.’

‘Spelen mensen dan nog steeds bridge?’

‘In het seniorencentrum is anders een heel actieve groep.’

Op het volgende rechte stuk was de Lexus ons zo’n eind voor dat ik op het punt stond om het op te geven.

Dat had ik in elk geval gedaan als de natuur me niet te hulp was geschoten.

Uit het bos scheerde een hert met een witte staart vlak voor de Lexus langs.

‘Bambi! Nee!’ riep Pearl uit.

Ze had een zwak voor herten, vertelde trots dat ze zodra de film *Bambi* in de bioscoop uitkwam die had gezien, en dat dat een beslissend moment in haar leven was geweest, hoewel ze toen al zo oud was dat ze tegen die tijd waarschijnlijk al afgestudeerd was.

De Lexus zwenkte uit om het dier te ontwijken, niet omdat de bestuurder nou zo veel medelijden had, maar omdat een botsing met een groot hert een auto compleet kon vernielen. Het is een weinig bekend feit dat herten meer noodlottige ongevallen veroorzaken dan enig ander dier in de Verenigde Staten, meer dan schorpioenen, meer dan ratelslangen, meer dan honden en veel meer dan haaien. Haaien doden bijna nooit iemand. Niet dat ik met ze ga zwemmen of zo, maar ze worden wel van een hoop kwaad beticht.

De Lexus zwenkte naar de linkerrijstrook, wikkelde zich bijna om een boom en schoot weer naar onze rijbaan, waarbij hij al slingerend zwarte bandensporen achterliet.

Maar de chauffeur stuurde te veel bij en de wielen aan de rechterkant ploegden door het zand en grind in de berm. Het hert rende het bos in, schoot als een bruin-met-witte vlek langs ons heen.

Na een paar seconden had de bestuurder de macht over de Lexus terug en de auto weer op de weg teruggebracht. Maar het hele gedoe had hem wel tijd gekost en ik kwam nu zo dichtbij dat ik het kentekennummer kon ontcijferen. Het kwam uit onze staat en ik bleef het in mijn hoofd herhalen om het te kunnen onthouden.

Opeens kwam ik dichterbij het kenteken dan me lief was. De bestuurder stond plots vol op de rem en ik botste bijna tegen de Lexus op. De Lexus minderde nog meer vaart en probeerde naast me te komen.

Het was duidelijk wat de bedoeling was, de bestuurder wilde me van de weg af rijden, bij voorkeur tegen een boom.

Gelukkig was ik bij de CIA getraind in ontwijkende rijvaardigheden. Vol op de rem gaan staan, een zwenkmanoeuvre naar links, iets gas bijgeven en onze rollen waren omgedraaid. Als ik alleen was ik geweest, had ik zelf de Lexus van de weg gereden, maar met een zesennegentigjarige vrouw naast me wilde ik geen botsing riskeren.

De bestuurder van de Lexus kreeg in de gaten dat ik hem te snel af was en besloot dat voorzichtigheid beter was dan de held uit te hangen. Hij gaf weer plankgas en wederom had ik het nakijken. Ik liet hem gaan. Ik had het kenteken en dat was voorlopig genoeg. Ik minderde vaart en reed nog anderhalve kilometer door om er zeker van te zijn dat de Lexus niet zou omkeren en alsnog achter ons aan zou komen, en reed toen terug naar het centrum.

‘Nou, wat een spanning en sensatie,’ zei Pearl. ‘Gaan we nu naar de supermarkt?’

‘Heel even nog,’ mompelde ik en ik pakte mijn telefoon om het kenteken in de notitieapp in te toetsen.

‘Je mag niet rijden en sms’en tegelijk,’ zei Pearl. ‘Nog even en je rijdt iemand overhoop, net als die maniak waar je achteraan zat.’

Ik gaf geen antwoord, ging alweer op in mijn eigen gedachten. Dat was geen ongeluk geweest omdat een of andere idioot tijdens het rijden aan het sms’en was en het was ook geen gewone hit-and-run geweest, waarbij een ongeluk een misdrijf wordt omdat de bestuurder in paniek raakt en doorrijdt.

Nee, dit was een meedogenloze moord met voorbedachten rade geweest.

Toen we in het stadscentrum terugkwamen, had zich op straat een klein groepje mensen om het lichaam verzameld. Ik parkeerde voor de antiekwinkel – op dezelfde plek waar een paar minuten eerder de Lexus met draaiende motor had gestaan – en liet Pearl in de auto achter om op straat poolshoogte te nemen.

Een man van middelbare leeftijd zat geknield naast het lichaam en voelde de pols.

Toen ik bij hem kwam, stond hij op en schudde zijn hoofd. ‘Ze is dood,’ zei hij.

‘Bent u een dokter?’ vroeg ik.

Hij ging heel nauwkeurig te werk en had de onberispelijke handen die zo typisch zijn voor medisch personeel.

‘Nee, ik ben tandarts, maar getraind in reanimatie en EHBO. Maar ik ben bang dat zij daar niet veel meer aan heeft.’

In de verte hilde een politiesirene. Iemand had het alarmnummer gebeld.

Binnen tien minuten na de aanrijding waren de politie en de ambulance ter plaatse. Het duurde niet lang voordat het ambulancepersoneel bevestigde wat de tandarts al had gezegd. Ze was tijdens die botsing om het leven gekomen.

Nou wil ik geen verkeerde indruk geven van de hulpdiensten van Cheerville, hoor. Ja, ze waren binnen tien minuten ter plaatse, maar het politiebureau stond vlak bij de dorpsmeent en het ziekenhuis was niet veel verder weg. Elke hulpverlener die zijn naam eer aan deed zou er in de helft van de tijd zijn geweest.

Maar de hulpverleners van Cheerville waren niet gewend aan dit soort noodgevallen. Het was immers een slaperige voorstedelijke

oase, ver weg van de misdaden uit de grote stad, een thuisplek voor forenzen waar ze zich met hun gezinnen veilig konden voelen, een plek waar gepensioneerden zonder angst 's avonds over straat konden lopen.

Ja hoor.

Terwijl een politieagent het gedeelte van de weg waar het lichaam lag met lint afzette, pylonnen plaatste en het verkeer begon te regelen, nam zijn collega verklaringen af van een paar getuigen die het ongeluk hadden gezien, en van de tandarts, die het niet had gezien maar een paar minuten later ter plaatse was. Toen was ik aan de beurt. Ik beschreef de Lexus en het kenteken en zei dat ik de bestuurder wilde aanklagen omdat die me van de weg wilde rijden nadat ik de achtervolging had ingezet.

De politiemann, een jongeman van begin dertig die al een donut-buikje begon te krijgen, schudde zijn hoofd. 'Mevrouw, u had het recht niet in eigen hand mogen nemen. U had gewond kunnen raken. U moet dit soort dingen aan getrainde professionals overlaten.'

Ik vroeg me af hoe hij het ervan af zou brengen in een vuurgevecht met een stelletje krachtpatsers van een Colombiaans drugskartel. Niet best, stelde ik me zo voor.

Een volgende politiewagen kwam aanrijden en de minst efficiënte agent van Cheervilles inefficiënte politiemacht stapte uit: politiecommissaris Arnold Grimal.

Hoewel ik nooit blij was om die arrogante pennenlikker te zien, was zijn gezichtsuitdrukking toen hij mij in het oog kreeg het bijna waard geweest om door een moordenaar van de weg gereden te worden.

'Wat doe jij hier?' vroeg hij dwingend.

Het toppunt van de tactvolle aanpak, Grimal ten voeten uit.

'Ik heb de aanrijding zien gebeuren en ben achter het voertuig aan gegaan. Ik heb je agent een kenteken en beschrijving van de auto gegeven.'

Demonstratief keek hij over de schouder van de agent om te

lezen wat die op zijn blocnote had opgeschreven.

‘Ja, hij heeft het echt genoteerd, hoor,’ zei ik.

De smeris keek me met gefronste wenkbrauwen aan. Grimal besloot mijn opmerking te negeren. Hij zou het liefst doen alsof ik er helemaal niet was. Had hij even pech.

‘Wat bezielde je om achter die auto aan te gaan?’ vroeg hij.

‘Rechtvaardigheidsgevoel. Bovendien was het geen hit-and-run, het was moord met voorbedachten rade.’

‘Moord?’ riep de tandarts uit. Ik had niet gezien dat hij ook bij ons stond.

‘Kom mee,’ gromde Grimal. We liepen een eindje verderop. Toen draaide hij zich met een ruk naar me toe. ‘Waarom moet je me zo nodig het leven zuur maken met dit soort dingen? Waarom kun je niet gewoon genieten van een saai pensioen?’

‘Dat vraag ik me ook vaak af.’

‘Het lijkt wel alsof de dood aan je vastgekleefd zit.’

Ik dacht aan Afghanistan. Libanon. El Salvador.

‘Je moest eens weten.’

Hij bleef staan, zuchtte en zette zijn handen in zijn zij. ‘Dus waarom was het moord?’ vroeg hij op ongeduldige toon.

Aardige woordkeus. Hij vroeg niet: ‘Waarom denk je dat het moord was?’ Hij had al besloten dat ik gelijk had. Doordat ik vaker gelijk en hij ongelijk had gehad dan ik kon tellen, vermoed ik dat hij uiteindelijk overstag was gegaan.

‘Ik stond bij het kruispunt voor het rode licht te wachten toen ze vlak voor mijn neus overstak. De Lexus stond daar met draaiende motor...’ Ik wees naar de parkeerplek waar nu mijn auto stond. Ik zag nog net Pearls witte permanent als een reusachtige marshmallow boven het dashboard uit piepen. ‘Hij reed weg, gaf gas, reed haar omver en ging ervandoor.’

Daarna gaf ik een gedetailleerde beschrijving van de achtervolging. Grimal luisterde zwijgend.

Toen ik klaar was, pakte hij zijn telefoon en zei me dat ik moest

wachten. Daarna belde hij het bureau.

‘Linda, kun je me het kenteken geven van die Lexus die vanochtend gestolen is?’

Was de Lexus gestolen? Dit begon interessant te worden.

Aan Grimals kreun te horen wist ik Linda’s antwoord al. Een zaak die appeltje-eitje had geleken, was zojuist een stuk ingewikkelder geworden.

‘Dus iemand heeft vanochtend een Lexus gestolen om hem bij een moord te gebruiken?’ vroeg ik toen hij ophing.

Hij knikte. ‘Vanochtend ontdekte een aan de rand van de stad wonend echtpaar dat hun auto weg was. Die stond op hun oprit geparkeerd. Gisteravond hadden ze hem rond tien voor het laatst zien staan en vanochtend om zeven uur was hij weg.’

‘Je gaat hun verhaal natuurlijk natrekken, maar zij hebben dit niet gedaan, hoor.’

Grimal schudde zijn hoofd. ‘Ik ben ook bang van niet.’

Ik keek naar de vrouw die op straat lag. Het ambulancepersoneel had een laken over haar heen gelegd. De plaats delict moest nog gefotografeerd worden.

‘Wie is ze eigenlijk?’ vroeg ik.

De agent die mijn verklaring had afgenomen, kwam met de tas van de vrouw naar ons toe. Hij wendde zich tot mij. ‘Dat is alles, mevrouw. Bedankt voor uw hulp.’

Ik werd weggestuurd. Ik hou er niet van om weggestuurd te worden. Ik wierp Grimal een veelbetekenende blik toe en week geen duimbreed.

De politiecommissaris nam de tas van de agent aan. ‘Dank je wel, agent Wilkins. Ik regel het verder wel. Ga jij de menigte maar in goede banen leiden.’

Wilkins keek zijn baas en mij met een nieuwsgierige blik aan en liep zonder iets te zeggen weg.

‘Je begint het te leren,’ zei ik grijnzend tegen Grimal.

‘Leren dat jij een luis in de pels bent waar ik maar niet vanaf

kom? Als ik iets heb geleerd, dan is dat het wel.'

'Nou, laten we eens kijken wat we hier hebben.'

Hij opende de tas, waarin de gebruikelijke spullen als make-up, tissues en autosleutels zaten. Haar identiteitsbewijs zat in haar portefeuille.

Clarissa Monell. Leeftijd: tweeënzestig. Het rijbewijs vermeldde een adres in Cheerville. Dat prentte ik in mijn hoofd. Afgezien van het rijbewijs waren er verschillende andere pasjes: twee credit-cards, een pasje van de sociale dienst, zorgverzekeringsspas (o, wat ironisch!), een ledenpas van een plaatselijke gymclub en een pasje voor iets wat Sunnydale Nature Resort heette. Dit was een kartonnen kaartje waarop ook een lidnummer en haar naam vermeld stonden, maar waar het adres van het park ontbrak. Dat vond ik vreemd. Ik vond het logo ook vreemd, dat een getekend silhouet voorstelde, van een man en een vrouw die hun armen uitstrekken naar een zonnige lucht. Zo te zien waren de man en de vrouw naakt. Het was een geschetst silhouet, dus natuurlijk kon ik er niet helemaal zeker van zijn, maar het leek er zonder meer op dat de kunstenaar dat probeerde uit te beelden.

Grimal sloeg er weinig acht op en stopte alle pasjes weer in de portefeuille. 'Daar kijken we later wel naar,' zei hij. Hij klonk even afwijzend als zijn agent, maar met een hoopvolle bijklank in zijn stem. Hij hoopte zeker dat ik mezelf weg zou sturen.

'Ja, daar kijken we later wel naar,' antwoordde ik.

Er verscheen een gepijnigde blik op Grimals gezicht, alsof zijn broek op alle verkeerde plekken te strak zat. 'Dit is een zaak voor de politie,' zei hij met aarzelende stem.

'Hij probeerde me van de weg te rijden. Of zij. Ik mag niet seksistisch zijn, ook al zijn de meeste moordenaars man. Als we hem, haar of het in de kraag vatten, wil ik de bestuurder aanklagen voor poging tot moord.'

Grimal knikte. 'Logisch. Als we hem hebben, zorg ik voor de benodigde formulieren. Of haar.'

Hij snapte het maar niet, hè? Hij kwam nergens met al die kleine uitvluchten.

Ik besloot hem in de waan te laten dat hij me van zich had afgeschud. Hij mocht zijn onderzoek doen, dan deed ik het mijne, en ik zou hem wel er wel bij halen als ik hem nodig had. Hij was al streng toegesproken door de baas van de Central Intelligence Agency, dus als puntje bij paaltje kwam, zou hij het niet wagen me tegen de haren in te strijken. Intussen zou ik zorgen dat zijn bloeddruk op peil bleef. Ik moest trouwens toch terug naar Pearl. Ik wenste hem succes met zijn onderzoek en liep terug naar de auto.

Eenmaal daar aangekomen zag ik dat Pearl in slaap was gevallen, haar kin rustte op haar borst en ze snurkte tevreden.

Verschenen in de Codenaam Pensionado-serie van Harper Lin:

Een giftige pen

Een dodelijke gok

Een mes in de rug

De naakte waarheid

E-book mei 2024

Dit is het vierde deel in de serie Codenaam: Pensionado

Oorspronkelijke titel *Granny Bares It All*

Oorspronkelijke uitgever Harper Lin Books

Copyright © 2018 by Harper Lin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp © Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7425 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7426 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.